ziarulnatiunea.ro/2023/05/13/singuratatea-eternitatii-clipei/

ISSN 2247 – 5117

Caută după:

NAȚIUNEA
continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie nouă, Anul XII

ziarulnatiunea.ro/2023/05/13/singuratatea-eternitatii-clipei/

Singurătatea Eternității Clipei*

Data: 13 mai 2023Cezarina Adamescu

Poate fi un om mai singur decât Lumina Divină? În viziunea poetului Sorin Cerin, poate. Singurătatea, pătrunsă din Sângele Viselor, în cel al Clipelor, alergând prin venele Iluziilor Existenţei, prin venele Destinului nostru, cea care nu poate fi descrisă decât trăind-o cu intensitate şi iubind-o până la sfârşit. Câte nu s-ar putea spune despre singurătatea-mpreună, neprihănită şi vinovată în aceeaşi măsură? Ucigătoarea singurătate sinucigaşă curgând „prin venele Destinului nostru” care ne fură Timpul Trecut, Prezent şi Viitor şi care ne înstrăinează tot mai

mult de sinele nostru. O problemă general umană veche de când lumea. Trăită de omul peşterilor dar şi de vânzoleala megapopolisului în care nu mai ai loc nici măcar de o îmbrăţişare, de o strângere catifelată de mână, de o privire intensă, disperată şi tandră în aceeaşi măsură. Marii anonimi ai lumii trecând neobservaţi pe culoarele fără de străzi ale cuvintelor. Ce pot dărui marii însinguraţi ai omenirii, altceva decât cuvinte, semenilor, sătui de aceste reprezentări ale nefericirii universale? Îndreptându-ne spre „Moartea, / care ne aştepta cuminte şi tăcută, / după ce i-am dat Viaţă, / la colţul străzii cu nume de Destin" (Noapte bună). Poetul foloseşte cu precădere personificarea ca mijloc de expresie: „fruntea plină de sudoare, / a Unui Timp"; „Statui de Cuvinte, / şlefuite de furtunile Uitării"; „pe tejghelele Destinelor"; „În Sângele Stelelor de Cuvinte"; „verigheta Patimilor noastre"; "Zorii însângeraţi ai Cuvintelor; „cavouri de clipe"; „pe buzele îngheţate ale unui Cuvânt"; „pe genele vreunui Orizont"; „faţa roasă a Timpului"; „aripi de regret"; „oasele amintirilor"; "până la tălpile Eternităţii"; ş.a.

„Credeam că ne vom regăsi, / Nemurirea, / naufragiată în Timpul nostru, / etern", spune autorul în poezia: „În Timpul nostru etern". Această dimensiune spirituală, alături de altele asemenea, îl preocupă în cel mai înalt grad. Vom regăsi aşadar, noţiunile de Timp, Eternitate, Nemurire, Infinit, Lumina Divină, Existenţă, Libertate, Nemărginire, Adevăr Absolut, Vreme, dar şi: Orizont, Zbor, Vise, etc.

Nu o dată, poetul îşi adresează întrebări existenţiale: „Libertatea poate însemna încătuşare, / printre Iluziile Existenţei?"... Inefabilul îşi face loc adeseori în versuri, întrupându-se în sintagme şi metafore admirabile: „Stele de clipe"; „corpul lipsit de Iubire, /

al Focului Sacru”; „rezemaţi de gardurile reci şi ruginite, ale Timpului”; ”Cu gândurile rupte-n coate”; „tălpile şi aşa însângerate, / ale Timpului”; „roata Focului Sacru”; „speranţă văduvă”; „gâtul mereu inflamat al unei Existenţe”; şi multe altele.

Cutreierând „un întreg Univers al Iubirii” poetul descoperă: „icoana chipului tău, / înstelat pentru Eternitate, / cu atât de multe Clipe, / strânse-n diadema Infintului, / pe care am aşezat-o definitiv, / pe fruntea unicei noastre Stele a Destinului, / care va lumina Viitorul, / altor şi altor, / Iubiri, / pentru Totdeauna” (Stele de Clipe). O adevărată mărturisire face poetul în „Lumea de Apoi a Viselor”: „în drumul către Moarte, / mă închin Zilei, / pe care nu o voi cunoaşte, / niciodată, / sub acest Soare, / care nu-mi va mai aparţine, / suflării Luminii Divine din mine, / fiindu-mi furat, / de Lumea de Apoi a Viselor, / în care credeam undeva – cândva, / ca fiind, / o Iubire, / pe care nu o voi putea pierde, / niciodată”. Şi această frumoasă imagine a zăpezii Lacrimilor în poezia: „Peste zăpezile Lacrimilor”: „Atât de multă Uitare, / ninge, / peste zăpezile Lacrimilor, / din depărtările Gândurilor noastre, / încât ni s-au înzăpezit, / toate Cuvintele, / ce-ar fi trebuit, / să ne aducă Libertatea de a fi, / Inima unei Iubiri, / care să bată, / îndeajuns de puternic Timpul, / încât să-l alunge, / din braţele Eternităţii, / ce-l credea până acum, / a fi puntea, / dintre Viaţa Veşnică şi Fericire”.

Poetul ar dori să se împărtăşească din „Biblia Iubirii”, scrisă în limbaj universal, din care fiecare om să priceapă, după înţelesul său, cum să trăiască fericit şi să câştige nemurirea: „Câte Regrete, / să fi plouat peste Iluzia Existenţei, / încât a fost obligat Dumnezeu, / să-şi tipărească, / la lumina stelelor atâtor Destine, / Biblia Iubirii, / unica ce a reuşit cu adevărat, / să ridice, / Bisericile Eternităţii, / la

zidurile cărora, / să se închine, / Adevărul Absolut, / din zăpada căruia, / ne-am răcorit, / Cuvântul, / atât de înfierbântat uneori, / de Moarte" (Biblia Iubirii).

Autorul mai crede în „Focul Sacru al Iubirii" şi-n "Visele / răstignite de Viaţă, / în cimitirul de Cuvinte, / care nu mai aveau nimic de spus, / pentru nici unul dintre noi" (Nu mai avea nimic de spus). Atâta râvnă pentru „o fărâmă de Lumină Divină, / către o altă Lume, / unde Stelele Destinelor, / nu se mai dezechilibrează, / de pe scara Iubirii, / pentru a cădea, / în golul de dincolo de noi, / unde ajungem să rătăcim, / pe la porţile Morţii, / ca şi cum ar fi Viaţă" (Ca şi cum ar fi). Întreaga viaţă, omul se străduieşte să împrăştie în jur, cel puţin tot atâta lumină, cât umbră. Dacă terezia se înclină într-o parte, e semn că trebuie să o îndrepte şi să o ţină în echilibru. În schimb, poetul spune: „Eram mai multă Lumină Divină, / decât Întuneric, / dar degeaba, / dacă ne înecam Destinul Iluziilor Existenţei, / prin Urmele Paşilor de Vânt, / ai pletelor de Zile încâlcite, / răsfirate pe orizontul Privirilor, / atât de zdrenţuite, / ale Timpului, / încât ne-am pierdut, / Fericirea, / mereu rătăcită, / şi tăinuită, / printre vise deşarte, / fără să o mai regăsim vreodată, / la tâmplele arse de dor, / ale Răsăriturilor Singurătăţii noastre" (Prin Urmele Paşilor de Vânt).

A fost nevoie de o „Uitare veştejită, / care curge, / prin nervurile frunzelor ruginite, / ale Clipelor, / din sângele prelins pe buzele Cuvântului, / obligat să tacă, / atunci când strigă în surdină, / printre Iluziile Existenţei, / cât de mult a iubit Dumnezeu această Lume, / atât de înstrăinată, / până şi de Străinul Subconştientului nostru" (Obligat să tacă). Şi alte versuri aforistice stau mărturie a predilecţiei autorului pentru genul filozofic: „Viaţa devine adevărată, / doar în faţa Cunoaşterii, / precum Iubirea, / înaintea

întregului Univers” (Frigul regretelor). Ca într-o oglindă priveşte poetul „în sticla din ce în ce mai mată a icoanei, / propriei noastre Iubiri, / în cioburi cât mai tăioase de Clipe, / care să se piardă în pustietatea, / Eternităţii şi Singurătăţii, / tăind tălpile şi aşa însângerate, / ale Timpului, / care nu mai are ce face cu noi” (Într-o icoană a Iubirii).

Sorin Cerin şi-a ales să creadă cu putere în alte legi ale Iubirii, cu totul proprii: „Refuz să cred, / în stelele căzătoare, / ale Întunericului unei Singurătăţi, / care spală în fiecare dimineaţă, / feţele transpirate de roua uitării, / a Iluziilor Vieţii şi Morţii, / în care ne-am încarnat, / Destinele, / pentru a învăţa să alergăm, / la maratonul Clipelor, / pe frunţile cărora, / de fiecare dată, / cădem sfârşiţi, / prin Cimitirele de Vise, / unde mai vine uneori, / câte o Speranţă văduvă, / să se roage, / unui Dumnezeu al Iubirii Nimănui, / pentru Fericire şi Prosperitate” (Speranţă văduvă).

Sub auspiciile acestei Iubiri, autorul aşteaptă: „Să intre razele Zâmbetului”: „Visez, / printre buruieni de Amintiri, / udate de Apa Uitării, / să crească peste florile de gheaţă, / pe care le-am cules, / undeva-cândva, / din grădina Ferestrei, / Iubirii noastre, / care s-a spart, / sub greutatea Timpului gelos, / pe transparenţa şi claritatea, / Hazardului, / atunci când se deschidea, / Fericirii, / lăsând să intre razele Zâmbetului, / printre inimile reci ale Cuvintelor, / care tocmai începeau, / să se dezmorţească, / aducând Primăvara senină, / ce părea eternă, / în Privirile noastre”. Aşadar, există multe modalităţi de a-şi manifesta iubirea, în locul cuvintelor convenţionale, liricoide, ori de rutină, care nu mai semnifică nimic. Către aceste modalităţi proprii se îndreaptă lirica poetului, într-o demonstraţie de măiestrie artistică, aşa cum rareori poţi întâlni în poezia modernă. Încrezător în propriul destin, acelaşi poet spune:

„Aştept paşii Destinului, / să-mi calce apăsat, / Nehotărârea, / când traversez, / podul Iluziilor Vieţii şi Fericirii, / de peste fluviul unei Iubiri, / în care mi-e teamă, / să nu mă înec, / ademenit de cântecele de sirenă, / ale Întâlnirii, / la care nu va lipsi niciodată, / Iluzia Morţii, / să ne desfete până în ultima Zi, / Soarta" (Nehotărâre atunci când traversez).

Sorin Cerin atestă prin aceste versuri şi încă altele, legătura sa intimă, indestructibilă cu Divinitatea, chiar dacă este exprimată într-un mod propriu: „Nu l-am întrebat, / niciodată pe Dumnezeu, / de ce ne-a îmbătat, / cu Iluziile Fericirii, / ştiind că nu avem voie să le bem, / decât atunci când, / suntem bolnavi de Iubirea, / pe care atât de puţini o trăim cu adevărat, / o boală de care nici El, / nu este străin, / odată ce se doreşte, / a fi identificat cu Ea, / pentru a putea zămisli Lumea, / a cărei imagine reală, / nu ne este dat să o cunoaştem, / cât timp vor dăinui Iluziile Morţii, / care ne-au întrupat Viaţa" (Cât timp vor dăinui Iluziile Morţii).

Prin toate acestea, autorul întreprinde o călătorie amplă către sine însuşi ca să descopere „Cerul înstelat al Libertăţii, / unei Iubiri" şi Adevărul Absolut, în această Lume a Păcatului Originar, şi în cele din urmă „Regatul Eternităţii". Iar altăoară spune: „atât de frig mi s-a făcut, / de Iubire, / Adevăr şi Fericire, / încât am rătăcit, / pe străzile pustii ale Destinelor, / încercând să mă cazez, / la unul dintre ele, / dar oricât le-am întrebat, / nu vroiau să-mi spună, / preţul unei nopţi a Vieţii, / în camerele lor insalubre, / şi pline de mucegaiul Cunoaşterii, / de unde urma să mă trezesc, / obligatoriu" (Preţul unei nopţi a Vieţii).

În inima singurătăţii, până şi scrisorile se scriu singure, „pe drumurile rătăcite ale zilelor", aşteptându-şi Destinele sau cel puţin destinatarii. Literele de foc ale Iubirii par să încolţească „prin

Bisericile Sufletelor” (Biserica Sufletelor Pereche). Ele sunt scrise pe hârtia trupurilor noastre „ce ard mistuindu-se, / răvăşite de speranţe” (Biserica Sufletelor Pereche). Şi o superbă poezie de dragoste: „Petale de amintiri, / duse de vânturile Pasiunii, / ning peste magnoliile Cuvintelor, / înmugurite din patima Primăverii, / ochilor tăi, / de Eternitate, / care-mi străpunge, / Străinul Subconştient al Gândurilor, / prin care încerc să-mi identific Inima, / care te aşteaptă, / clădindu-ţi la fiecare bătaie a sa, / câte o catedrală a Iubirii” (Câte o catedrală a Iubirii).

Sorin Cerin e poprietar al Mugurilor unor Cuvinte, al Iluziilor Vieţii, / Morţii şi Fericirii, al unor Flori de Amintire, Flori de Lacrimi, de Apa Focului Sacru, Florile de Foc ale Iubirii, din toate acestea şi din multe altele, înălţând Catedrala unei Iubiri, unde la „altarul Ochilor unei Icoane / a Fericirii” îşi construieşte Iluziile Vieţii şi Morţii. Ce palmares inedit!

Poetul nu ascunde faptul că adeseori este spulberat de „Viscole de Doruri”, troienind până şi amintirile: „Zile pierdute-n, / buzunarele rupte, / ale Viscolelor de Doruri, / cad haotic, / peste norii cenuşii ai Amintirilor, / plouând cu lacrimile Cuvintelor, / aprinse de vâlvătaia Destinului, / care ne-a ars, / tălpile Clipelor, / într-atât, / încât, / până şi Urmele Virgulelor, / strigau surd, / tăiate de Singurătatea, / care ne servea Sentimentele, / aruncate pe felia groasă a unui Orizont, / pustiu şi încremenit, / al Nimănui”. Aliat şi potrivnic, Timpul, pe treptele căruia se zăresc „Urme de Umbre”, devine „Dumnezeu şi Iubire, / Fericire şi Suferinţă” până „la Nesfârşirea Cerurilor, / al căror Adevăr Absolut, / fără să ştim, / ne-a dat Iluziile Vieţii şi Morţii, în care putem să ne pierdem, / atât de uşor, / unul de altul” (Pe treptele ruinate ale Timpului). Dar când apare Singurătatea decorul şi toate lucrurile din jur se schimbă. Se

schimbă şi oamenii şi aerul: „Ni s-au spart cerurile, / Viselor, / în nesfârşite cioburi tăioase, / de Clipe, / ca să alergăm însângeraţi de Amintiri, / peste rănile Trecutului nostru, / pe care nicio tarabă de Speranţe, / nu vrea să-l vândă, / vreunui Destin împlinit, / chiar dacă Iubirea, / l-ar fi dat pe nimic, / Iluziilor Vieţii şi Morţii, / pe care nu le-am cunoscut, / decât atunci, / când, / în Privirile, / fântânilor secate ale Dorinţelor, / a apărut Singurătatea” (A apărut Singurătatea).

Dar peste toate acestea, trece ca un fulger „Locomotiva Iubirii”: „Mi-am încheiat nasturii Cuvintelor, / până la ultima Speranţă, / ca nu cumva să mă pătrundă, / frigul vreunei Amintiri, / care ne-a îngheţat Trecutul, / în flori de lacrimi, / prelinse pe fereastra Destinului, / de la vagoanele, / Iluziilor Vieţii şi Morţii, / trase atât de greu, / de către locomotiva Iubirii, / condusă spre nicăieri, / de Dumnezeul căreia îi aparţine, / şi care se identifică cu ea, / prin tatuajele, / pline de ruinele catedralelor, / pictate cu poveştile de dragoste, / ale Clipelor Deşertăciunii”.

O notă de specificitate este faptul că poeziile sunt atât de rotunde încât nu se poate rupe din context nici măcar o silabă, fără să strice armonia cercului perfect, în pofida rătăcirilor prin alte sfere, a stropilor de Gânduri, a cioburilor Amintirii şi a „şuvoaielor de Regrete, / care se preling, / pe fereastra aburită a Zilei, / spartă de fantoma Trecutului” (Ploaia de Vise a Iubirii). „Paşii Eternităţii Clipei” pribegesc încă „printre vijeliile de şoapte, / ascunse prin labirinturile, / urmelor unui Sărut, / acum al Nimănui, / care se pierd, / printre suspinele Speranţelor, / fiindcă nu se mai poate întrupa niciodată, / în Ploaia de Vise a Iubirii, / sub care ne-am născut, / Îmbrăţişarea unei Împliniri” (Ploaia de Vise a Iubirii). Şi altă notă de specificitate ar fi aceea

că poetul, nu numai că subliniază unele cuvinte, dar le acordă prestanţă, onoare, scriindu-le cu majuscule. Astfel: „Părăsit, / de Virgulele, / ale căror palate de Împotriviri, / mă fereau, / de furtunile apocaliptice ale Amintirilor, / m-am trezit, / dintr-odată aruncat, / pe strada unei Iubiri interzise, / de flăcările absurde ale unui Trecut, / pe jarul căruia, / mi se descompun Cuvintele, / şi acum, / într-o ploaie de foc, / a Regretelor, / care-mi topeşte, / până şi Lacrima Regăsirii" (Lacrima Regăsirii).

Poetul trăieşte clipa aşteptând „La Porţile Eternităţii". Între timp, din pieptul Cuvintelor sale ţâşnesc raze, adevărate fluvii de Lumină: „Rătăcit, / printre furtunile Amintirilor, / cad troienit, / de Cuvintele Clipelor, / care mă ning, / cu suflarea lor atât de aprinsă, / încât mi-au incendiat, / până şi Inima Dorului, / unicul care nu s-a putut şterge, / din icoana Iubirii, / la care ne-am rugat, / undeva-cândva, / fiindu-ne Dumnezeu, / acum..." (Sfinţii Viselor). Cu toate acestea, poetul mărturiseşte că: „M-am înecat, / în Lacrima Cuvântului, / încercând, / să-l ţin departe de prăpastia Despărţirii, / unde s-a prăbuşit, / lăsându-ne ca amintire, / un singur Semn de Întrebare, / ascuns printre zidurile ruinate ale Iubirii, / ca să ne putem rezema, / Destinul, / pe sufletul său întrebător, / prin care ne respiram, / Iluziile Vieţii, / Fericirii şi Morţii, / fără să ne mai spunem nimic, / concret, / decât, / că nu ştim încotro ne îndreptăm, / chiar dacă vedeam limpede, / Apa murdară a Deşertăciunii, / ducându-ne către cimitirul Uitării" (Un singur Semn de Întrebare). El a realizat că atunci când rămâi fără de Timp, abia atunci îţi câştigi Veşnicia.

Citind aceste versuri ai impresia că ele au fost scrise dintr-o suflare. Că nu trebuie adăugat şi nu trebuie scos nimic din context, fără să le strici echilibrul. Este

maniera lui de a fi, de a scrie, de a-şi împărţi şi împărtăşi sufletul la răspântii. Este ştiut: când existenţa nu te mulţumeşte, nu îţi este pe plac, te străduieşti să-ţi clădeşti o alta, convenabilă, după inima ta. Aşa face Sorin Cerin de o viaţă, dând suflu unei lumi pe măsura sufletului său. Cerul Cuvintelor, sale este „brăzdat de Îngerii Privirilor" noastre, ale celor care-l citim şi ascultăm cu empatie, pe când „Dumnezeu ne zâmbeşte din Icoanele Viselor". El şi-a construit în „acest colţ de Infinit / al cărui început şi sfârşit, / se măsoară doar în Iubire, / şi nicidecum în altceva", un stil propriu, inconfundabil, marcat de idei apăsate, pătrunzătoare, repetate la nesfârşit, impregnate cu parfumul Nemuririi, într-o lume în care cuvintele zboară fără să lase vreo urmă.

Sorin Cerin, Mai singur, Poeme filozofice, Editura Estfalia, Bucureşti, 2022